

holdninger, og derfor har jeg også med glæde læst de ni elev- og studenterorganisationers pjece om demokrati i uddannelsessystemet, som rummer mange gode konkrete forslag.

Vi vil også fra Venstres side nu her i den kommende tid lægge op til nogle møder, hvortil vi vil invitere alle elev- og studenterorganisationer for at høre om deres synspunkter, og det er en proces, som vi i fremtiden vil gøre permanent hvert eneste år ved samlingens start.

Frank Dahlgaard (KF):

Hovedproblemet i det danske uddannelsessystem er ikke mangel på demokrati; hovedproblemet er mangel på kvalitet og alt for meget tidsspilde og tomgang og snak – nogle vil kalde det demokratisk snak; andre vil som jeg snarere blot kalde det snak – det er hovedproblemet.

Hovedproblemet er, at vi i de senere år har været vidne til en katastrofal sænkning af kvalitetsniveauet i uddannelserne på stort set alle niveauer, og derfor skal det ikke lykkes at afspore denne debat fra hovedproblemet ved at begynde at tale om demokrati.

Demokrati er et positivt ladet ord også i Det Konservative Folkeparti, men der er forskel på ægte demokrati og så pop- eller pseudodemokrati, og ægte demokrati både i lokalsamfundet, på institutionerne og arbejdspladserne og nationalt bygger på viden og indsigt, og viden og indsigt skal man hente i det danske uddannelsessystem.

Derfor er den bedste og største indsats til gavn for demokratiet i Danmark, at man i skolerne og på uddannelsesinstitutionerne tager fat på det faglige, på at lære eleverne og de studerende noget og skaffe dem nogle færdigheder, og ikke på allerede i de små klasser i folkeskolen at foretage afstemninger og arrangere diskussioner og lade, som om børnenes synspunkter er lige så meget værd som de voksnes og vi alle sammen er lige, for så tager man ikke børnene alvorligt.

Og det var jo lige præcis det, der var budskabet i den konference, som undervisningsministeren tog initiativet til, og som faktisk var meget god, og som fandt sted for, jeg tror et par år siden på Vingstedcentret ved Vejle, og hvor de unge sagde: Vi vil have, at I lytter til os, og vi vil tages alvorligt.

Det var jo de voksne unge på ungdomsudannelserne, der dominerede, men de talte også på de aldersgruppers vegne, som lå under dem.

Og man tager altså ikke børn alvorligt, hvis man lader, som om det ene synspunkt og den ene mening er lige så god som den anden, når de nogle gange bygger på et solidt fundament af uvidenhed og misforståelser af kendsgerninger. Sådan er det.

Derfor har det danske uddannelsessystem med folkeskolen i spidsen bare at tage fat på at lære børnene en masse konkrete færdigheder og bibringe dem en masse viden om deres historie, deres lands historie og deres verdensdels historie, sådan at de kender fortiden og kan forstå nutiden, og sådan at de kan bedømme en udtalelse og en situation på et fornuftigt grundlag baseret på viden og træffe en beslutning.

Det er det, der skal ske i skolesystemet og i uddannelsessystemet. Det er det afgørende, og heri ligger den største indsats til fordel for demokratiet, hvad enten det foregår på lokal, regional eller national basis.

Kan man ikke læse ordentligt, kan man ikke skrive, kan man ikke regne og kender man ikke til geografi og historie, hvad kan man så egentlig bedømme og vurdere, og er det så en fornuftig mening, man har? Er det så ikke lidt tilfældigt, hvor man sætter sit kryds, hvad enten det er til et kommunalvalg, et amtsrådsvalg, et folketingsvalg eller en folkeafstemning?

Jo, det er det, og så bliver det et popdemokrati og pseudodemokrati, og det skal vi ikke have, og derfor skal vi, når der er uddannelsesdebatter, først og fremmest fokusere på fagligheden og kvaliteten.

Der er i redegørelsen nogle pæne bemærkninger om folkeskolen i det af de tre underpunkter under punkt 1, der hedder »Demokrati i den konkrete undervisningssituation«, nemlig nogle bemærkninger om, hvordan man fra første færd i uddannelsessystemet lægger op til medansvar for egen læring.

Før hed det endnu mere uansvarligt »ansvar for egen læring« – at små børn i de første klasser i folkeskolen skal have ansvar for deres egen læring! Men man er efterhånden fra politisk side blevet klar over, hvor uansvarligt det er, så nu glider man i standpunkterne, så det hedder »medansvar for egen læring«, og det betyder, at de voksne, lærerne, trods alt har et medansvar.

Det er dybt uansvarligt og ikke udtryk for nogen demokratisk holdning eller tankegang at overlade ansvaret for, at børn i de første 9 år i skolesystemet, hvor der er undervisningspligt,